

Rafel Salas Llompart,

"El sector viu un moment dolç, però hi falten pel·lícules"

Miquel Sbert i Barceló

El senyor Salas és Professor Mercantil i bon pollencí - mai no ha emprat l'article salat-. És, sense cap dubte, l'empresari de cinema actual més popular a les illes. La seva trajectòria abraça més de mig segle de lluita -el seu pare ja era empresari de cine- amb uns resultats envejables. Mitjançant la societat "Salpon S.A" de la qual hi són part els seus fills i coempresaris, Rafel i Joan, controla les multisales Augusta, l'Avenida, l'Hispania, el Rialto i el 50% del multicines Porto Pi a Palma, el Capitol de Pollença, el Principal d'Inca, el 50% del Cartago i dels multicines Eivissa a la pitiüsa, el 17 de gener i el Centre Cultural d'Alaior, i l'Alcázar i el Victòria de Maó.

A més d'haver estat l'empresari de la majoria de pobles quan va començar la diàspora, també ho va esser molts d'anys del Principal de Palma on es va arriscar a dur-hi espectacles de molta qualitat i dubtosos beneficis. També és, des de fa més de quaranta anys, distribuïdor de pel·lícules, l'únic que queda a les Balears. Les seves convencions amb dinar i espectacle encara són recordades.

El trobam al seu despatx de via Roma, a punt d'emprendre un viatge, tractant per tots els mitjans de trobar una pel·lícula per estrenar immediatament. Això entre cridada i cridada va contestant.

Quines han estat les èpoques de més aflluència al cine?

La immediata postguerra, quan es va obrir la importació. Més tard quan els anys setanta la censura va anar paulatinament cedint, va esser un altre bon moment, amb pel·lícules com *Emmanuelle* o *El darrer tango a París*. Al final dels anys cinquanta vàrem tenir una època especialment dolenta quan les distribuïdores nord-americanes no volgueren acceptar les condicions espanyoles i ens quedàrem una sèrie de temporades sense el seu cine.

Com està el sector exhibidor ara mateix?

El cinema està passant un moment dolç. Els grans problemes que successivament hem anat sortejant com la censura, la televisió, els vídeos pirates, o els preus fixos ja estan superats. Ara el problema és que hi ha un excés d'oferta

de pantalles i no hi ha pel·lícules suficients

Aquests multicinemes, situats fora del centre històric, no són una manera d'omplir el buit creat per la desaparició de les sales de barri?

Els cines de barri eren de reestrena, però es tracta d'oferir el producte durant el seus sis o set mesos d'explo-tació abans que s'oferesqui en vídeo. Aposta es fan tantes de còpies.

Com estan els cines de poble?

És un miracle que encara n'hi hagi cap.

Ha vist qualche vegada el sector en vertader perill?

No, mai.

Vostè, que va ser l'introducció dels costums de convidar els actors a presentar les pel·lícules, en deu haver tractat molts?

Són fantàstics Jose Luís López Vázquez, Alfredo Landa, Emma Penella, Ana Belén, Arturo Fernández o Fernando Fernán Gómez, que n'hi ha que no l'hi troben.

Ha invertit mai en la producció d'alguna pel·lícula?

Tres vegades. Una va anar regular, una molt bé, i una altra malament, però just diré quina va anar molt bé: *Emilia parada y fonda*, amb Ana Belén. Vaig ser productor al 50% amb Luis Sanz

Finalment, com s'arregla per lluir aquests esplèndids setanta anys?

Feina i esport, diu tot rient..

Per molts d'anys. □

